

ДЖАНИ РОДАРИ ХИТРИЯТ ПИНОКИО

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Живеел едно време един Пинокио. Но не този от книгата, а един друг. И той бил от дърво, но не бил същият. Не го бил направил Джепетото, той сам се бил направил.

Той също лъжел непрекъснато и при всяка лъжа носът му се удължавал като на прочутото дървено човече. Но все пак бил друг Пинокио и когато носът му се удължавал, той вместо да се плаши, да плаче, да вика на помощ Феята и тъй нататък, взимал един нож иди един трион и си отрязвал голямо парче от носа. Нали бил от дърво — не чувствал никаква болка.

И понеже лъжел колкото другия и дори повече, скоро къщата му се напълнила с дървени парчета.

— Чудесно — казал си той, — с този хубав сух материал ще си направя мебели, ще си ги направя сам и ще спестя парите за дърводелец.

Речено-сторено. Направил си легло, маса, шкаф, столове, рафтове за книгите, една пейка. Но когато започнал да майстори поставка за телевизор, забелязал, че дървото няма да му стигне.

— Ясно — казал си той — трябва ми една голяма лъжа.

Изтичал навън и започнал да си търси жертва. По тротоара подтичвал един чичо от село, от онези, дето винаги закъсняват за влака.

— Честито! Голям късмет имате.

— Аз ли? Че защо?

— Нима още не знаете? Спечелили сте сто милиона на лотария, преди пет минути го казаха по радиото.

— Не е възможно!

— Как да не е възможно... Извинявайте, вие как се казвате?

— Роберто Бизлунги.

— Ами да! По радиото казаха точно вашето име, Роберто Бизлунги. А какво работите?

— Продавам салам, тетрадки и фенерчета в село Горен Сан Джорджо.

— Тогава няма никакво съмнение, точно вие сте! Сто милиона. Сърдечно ви поздравявам...

— Благодаря, благодаря...

Чичото просто не можел да повярва и бил толкова развълнуван, че трябвало да влезе в една сладкарница и да изпие чаша вода. Едва

след като изпил водата, се сетил, че никога не си бил купувал билет от лотарията — значи, има някаква грешка!

Но Пинокио вече се бил прибрал доволен въпреки. Лъжата му била удължила носа точно толкова, колкото му трябвало, за да издялка последния крак на поставката за телевизора. Отрязал носа си с триона, заковал крака, рендосал го и готово. За такава поставка, ако трябвало да я купува, щели да хвъркнат двадесет хиляди лири. Как да не се радва, че ги е спестил!

Когато си подредил къщата, решил да започне търговия.

— Ще продавам дървен материал и ще стана богат.

И наистина той така умеел да лъже, че за кратко време станал собственик на голям склад със сто работници и дванайсет счетоводители, които да му правят сметките. Купил си четири автомобила и два автовака. Автоваковете му трябвали не за да се разхожда с тях, а за да доставя на купувачите дървения материал. Изпращал и в чужбина, във Франция и в Бурландия.

И все лъжел, лъжел: носът му не се изморявал да расте. И Пинокио ставал все по-богат и по-богат. В неговия склад вече работели три хиляди и петстотин работници и четиристотин и двайсет счетоводители, които му водели сметките.

Но за нещастие, от толкоз много лъжи скоро въображението му започнало да се изчерпва. За да намери някоя нова, трябвало да обикаля, да слуша лъжите на другите и да ги повтаря — лъжите на възрастните и лъжите на децата... Но това били все дребни лъжи и от тях носът му растял най-много с по няколко сантиметра.

Тогава Пинокио решил да си вземе един подсказвач с месечна заплата. Подсказвачът седял осем часа на ден в своята канцелария, измислял лъжи, записвал ги на много листчета и после ги давал на господаря си Пинокио.

— Кажете, че църквата „Свети Петър“ сте я построили вие.

— Кажете, че град Форлимпополи е построен на колела и може да се мести където си поиска.

— Кажете, че сте ходили на Северния полюс, че сте изкопали в него дупка и през нея сте минали на Южния полюс.

Подсказвачът печелел доста, но вечер от много измисляне на лъжи го заболявала главата.

— Кажете, че Монблан ви е чичо.

— Че слоновете не спят нито легнали, нито на крак, а изправени на хоботи.

— Че на реката По ѝ е омръзнало да се влива в Адриатическо море и иска вече да се влива в Индийския океан.

Понеже бил станал богат и пребогат, Пинокио вече не си режел сам носа — обслужвали го двама специални работници с бели ръкавици, които режели дървото със златен трион. Той им плащал по две заплати: веднъж, за да работят, и втори път, за да мълчат. Понякога, когато денят бил много успешен, той им поръчвал и по една минерална вода.

ПЪРВИ КРАЙ

Пинокио ставал от ден на ден по-богат. Но не си мислете, че бил скъперник. На подсказвача, например, често правел по някое подаръче — ту ментово бонбонче, ту захарна пръчица, ту пощенска марка от Сенегал...

Целият град много се гордеел с него. На всяка цена искали да го изберат за кмет, но Пинокио не се съгласил, защото не смятал, че може да поеме такава тежка отговорност.

— Но вие можете да направите много добрини на града ни — му казвали хората.

— И без това ще ги направя. Ще ви подаря детски приют, при условие че ще носи моето име. Ще ви подаря и една пейка за парка, за да могат старите работници да седат, когато са изморени.

— Да живее Пинокио! Да живее Пинокио!

Всички били толкова доволни, че решили да му издигнат паметник. И го издигнали: от мрамор на централния площад. Паметникът представлял как Пинокио, висок три метра, подарява паричка на едно сираче, високо деветдесет и пет сантиметра. При откриването свирел оркестър. Имало и ракети. Бил незабравим празник.

ВТОРИ КРАЙ

Пинокио ставал от ден на ден по-богат и колкото повече забогатявал, толкова ставал по-жаден за пари. Подсказвачът, който вече

трудно намирал нови лъжи, отдавна искал от него да му увеличи заплатата. Но Пинокио винаги намирал предлог да му откаже.

— Лесно ви е да искате увеличение! А вчера лъжата ви нищо не струваше: носът ми се удължи само с дванайсет милиметра. От дванайсет милиметра не може да се направи дори клечка за зъби.

— Имам голямо семейство — казал подсказвачът. — А картофите поскъпнаха.

— Но пък козунаците са поевтинели; защо не купувате козунаци вместо картофи?

Накрая подсказвачът намразил своя господар. И заедно с омразата в него се родило желанието да му отмъсти.

— Ще види той — мърморел на себе си подсказвачът, докато запълвал без желание своите листчета.

И ето че на едно от тях, без сам да разбере как, написал:

Авторът на приключенията на Пинокио е Карло Колоди.

Листчето попаднало сред листчетата с лъжите. Пинокио, който в живота си не бил прочел нито една книга, си помислил, че и това е лъжа като всички останали и запомнил тези думи, за да ги издрънка на първия срещнат.

И така, за пръв път в живота си, поради пълното си невежество, той казал истината. Веднага щом я изрекъл, целият дървен материал, роден от неговите лъжи, се разпаднал на ситни стърготини и цялото му богатство се пръснало, сякаш вятърът го бил издухал. Пинокио се намерил отново беден, в своята стара къща без мебели, без дори една носна кърпичка, с която да си изтрие сълзите.

ТРЕТИ КРАЙ

Пинокио ставал от ден на ден по-богат и може би щял да стане най-богатият човек на света, ако един ден, кой знае от къде, не се появило едно човече, което знаело много неща, дори знаело всичко и знаело също, че богатството на Пинокио ще изчезне изведнъж в мига, когато той бъде принуден да каже истината.

— Господин Пинокио, внимавайте много да не кажете някоя истина, дори най-дребната, дори и по грешка, защото иначе лошо ви се пише. Ясно ли е? Добре, добре. Между другото, ваша ли е тази вила?

— Н-не — казал Пинокио.

— Тогава ще я взема аз. Тя е направена тъкмо за мен. А тези складове ваши ли са?

— Н-не — отвърнал с нежелание Пинокио, за да не каже истината.

— Чудесно, тогава ще станат мои...

По същия начин човечето му взело и автомобилите, и автовлаковете, и телевизора, и златния трион. Пинокио ставал все по-мрачен и по-мрачен, но по-скоро щял да си отреже езика, отколкото да каже истината.

— Между другото — казало накрая човечето, — ваш ли е вашият нос.

Пинокио избухнал:

— Разбира се, че е мой! И няма да можете да ми го вземете! Този нос си е мой и само да посмее някой да ми го пипне...

— Това не е лъжа — усмихнало се човечето.

И в този миг всички запаси от дървен материал на Пинокио се превърнали в стърготини, богатството му се разпаднало, задухал страшен вятър и отнесъл всичко, дори и тайнственото човече. Пинокио останал самотен и беден. Няма дори бонбонче против кашлица.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият край е грешен, защото е несправедливо Пинокио хитрецът, след всички тези измами, да бъде прославен като добър човек. Колебая се между втория и третия край. Вторият е по-духовит, а третият — по-справедлив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.